

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De tertio Christi verbo. Ecce filius tuus, Ecce mater tua. Et de
perfecta renuntiatione inordinati affectus erga parentes aut alias personas
charas. Qui nimis suos diligit, non satis diligit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

FERIA TERTIA

DE TERTIO CHRISTI VERBO.

Mulier, ecce Filius tuus.
Ecce mater tua.

ET DE PERFECTA RENUNTIATIONE IN ORDINATI AFFECTUS
ERGA PARENTES, AUT ALIAS PERSONAS CARAS.

VERITAS PRACTICA.

Qui nimis suos diligit, non satis diligit.

RATIO EST, quia qui nimis suos diligit, naturali tantum affectu eos diligit.

Sed qui naturali tantum affectu suos diligit, non satis diligit.

Ergo qui nimis suos diligit, non satis diligere dicendus est; & facit injuriam Deo, sibi & suis.

I. PUNCTUM.

Ioan. 19. **S**TABANT autem, inquit sanctus Joannes, juxta Crucem Iesu, Mater eius & soror matris eius, Maria Cleopha, & Maria Magdalene. Cum vidisset ergo Iesus Matrem & Discipulum stantem quem diligebat, dicit Matri suae; MULIER, ECCE FILIUS TVVS. Deinde dicit Discipulo, ECCE MATER TVA. Et ex illa hora, accepit eam Discipulus in sua.

Quali cum sensu pietatis, compassionis, ceterorumque affectuum tum dolentissimae Matris, & carissimi Discipuli erga pendentem Iesum; tum pendentis Iesu erga suos dilectissimos, haec gesta dictaque fuerint, fusè habetur in Meditatione vernacula, tuque ipse facile contemplari potes. Expendendum verò illud ad praxim, quam perfectam Renuntiationis affectuum formam proposuerit Dominus, circa parentes aut alias personas nobis caras. Cum enim ex alterutro aequè peccati possit, ut non satis vel nimis eos diligamus; sic ille temperavit affectum suum, seu affectus sui effectum, ut nec defuerit pietati, neque nimis affectui indulserit. Certè nisi temperasset naturalem suum affectum, non permisisset matrem illic adesse praesentem, &

tantum pati, quantum talis Mater in tali morte Unigeniti pati potest. Verum quia sic illi & nobis expediebat, ut quos dolores fugerat patiens Filium, eos sustineret parturientis illic quodammodo genus humanum: idcirco permisit eam interesse suae morti & sese mutuis compatentis animi vulneribus simul exulcerare.

Neque verò se ita continuit aut humano affectui renuntiavit, quin eam benignè intuitus, & solando allocutus, & omni pietatis officio fuerit prosecutus. En ut fidelissimè suo Discipulo illam commendat, Itemque Discipulum matri! Ecce filius tuus, Ecce Mater tua. O rela pietatis ardentissima! Perge aliquamdiu in his affectibus; ac deinde ad propositam Veritatem delabere: Est enim Consideratione dignissima & ad praxim opportunissima; Nam ita simul extrema jungit & temperat, ut, quod in illis est vitiosum extirpet; & quod est officii seu perfectionis, persuadeat.

Sic ergo habe, quod si nimis tuos diligis non satis diligis; Etenim nimia illa dilectio non nisi naturalis est & humana, nam si esset supernaturalis & divina non esset inordinata nec nimia, cum Divina Charitas sit ordinata aut non sit Divina; superest igitur quod sit tantum humana & naturalis affectio, quae ordinariè nimis sensibilis est, & in excessum vergens.

Talis erat amor illius patris, cui Deus exprobravit; magis honorasti filios tuos quam me. Num tibi idem exprobrare posset? & num tibi haec exprobratio satis dura videretur?

II. PUNCTUM.

SED qui naturali tantum affectu suos diligit, non satis diligit.

Nam

Nam cum supernaturalis affectus sit multo præstantior naturali, siue ejus originem, siue finem & terminum, seu modum diligendi spectes; Certè qui non diligit suos illo affectu supernaturali, non satis diligit; quandoquidè illis negat amorem præcipuum & excellentiorem; At verò qui suos colit naturali tantum affectu, eò minus illos supernaturali diligit quo naturalis est nimius: nam sua illa nimietate tantum detrahit de supernaturali, quantum excedit rationabilem & Christianum diligendi modum. Si naturalis esset temperatus & subditus supernaturali, se quidem mutuo compaterentur, seque; invicem confoverent: sed cum naturalis est nimius, sibi ordinariè subjicit supernaturalem, ejusque actus & operationes ita impedit, ut non supernaturali sed naturali tantum affectu suos diligit, qui nimis diligit: ac proinde non satis diligit. Hinc apertè S. Petrus Chryzologus: *Amarat nimietas quod poterat condire mensura.* Et apertè Christus Dominus. *Nonne publicani, nonne & Ethnici hoc faciunt? O impiam pietatem, quæ divina commutat humanis, & supernaturalia naturalibus! dumque suis minora effandit, negat majora.*

III. PUNCTUM.

Qui nimis igitur suos diligit non satis diligit; Quia non eos diligit præstantiori dilectione, quæ ipsa Charitas est, ubi nec plus nec minus reperitur, dicente sponsa de sponso in Canticis, *Ordinavit in me Charitatem*; unde sanctus Augustinus. *Amor ipse ordinat e amandus est, quo bene amamus, quod amandum est, ut sit in nobis virtus qua vivitur bene.* Atque hinc liquet, quod alii sancti Patres dicunt de odio, quo jubemur à Christo parentes prosequi, nempe ex illo odio procreari verum amorem, cum enim odium idecirco tantum præcipiatur, ut recedet nimietatem affectus naturalis, eaque temperata sinatur agere Charitas: profectò eò major erit amor quo majus odium, id est, eo magis operabitur Divina Charitas,

quò minus affectus naturalis eam impedit, & sic ex odio amor, sicut ex amore odium; ut præclare inter alios sanctus Gregorius; *Quia L. 7. Mor. sic propinquos sicut nosmetipsos odio habere præcipimus, ut, cumus temperata eos discretionis arte, & convenienter diligere, & salubriter odio habere; quatenus sic sciat per amorem odium surgere, ut valeamus eos verius per odium amare.*

Alioquin certè qui non ita per odium suos amat, non levem facit injuriam Deo, sibi & suis. Deo quidem, quod Deum minus amat qui aliquid præter eum amat, quod nõ propter eum amat. Ille autem affectus naturalis, qui est nimius, nõ est secundum Deum neque propter Deum, cum ut resecetur, præcipiat Deus odium. Sibi autem etiam nocet, cum ex illa inordinatione præcipui affectus, qui est amor, cæteræ affectiones depraventur; & virtutes, Devotio, Caritas, Castitas, Paupertas, aliæque innumerae non leve detrimentum accipiant. Suis denique etiam male providet, cum supernaturalem eis amorem denegat & Divinos inde etfluentes effectus; Etenim quid a fini, quid amico, parenti aut cuiusque personæ comparare possis utilius, quam si divina illis impetres beneficia? Quandònam verò efficacius impetrabis, nisi cum ex vera & Divina Charitate rogabis? Putasne valituras illius preces, qui suos inordinate diligit, apud eum, qui toties dixit; *Si quis venit ad me & nõ odit patrem suum & matrem, & uxorem, & fratres, & sorores, adhuc autem & animam suam, non potest meus esse Discipulus?* Et hoc illis subtracto beneficio, quod maximè à te sperare possent, nonne illis injuriam facis? Et nonne minus eos amas quandò nimis amas? Adverte igitur diligenter, & disce à Christo tuos diligere qui è Cruce nos docuit perfectam hanc Renuntiationis formam: *tanquam lignum illud, ubi erant fixa membra morientis, etiam ca-*

Luce. 14.

Matt. 10.

S. August.

Tr. 12 9. in

Joanne.

theatra fuerit Magistri docentis, ait S. Augustinus, ubi agit de hoc tertio Christi verbo. Vide in 3. parte, Feria 3. hebdomadæ 5. ubi hæc declaratur Veritas: Solum pietatis genus est in re salutis adversa, suis esse crudelcm.

FERIA QUARTA.
DE QUARTO CHRISTI VERBO.

Deus meus, Deus meus? *Ve quid dereliquisti me? Matth. 27.*

Haynesve Pars 2.

41

ET